

бѣше сжщата дебела жена, която поздрави при паметника! Мжжътъ—още по-прѣжълтѣлъ, стоеше задъ нея и я пазеше съ ржцѣ...

Какъ? и тая велика госпожа — на митинга? Руенъ потъ течеше по расчървенѣлитѣ мѣсясти бузи на „митингаджийката“, която чу той че мжжътъ ѝ нарѣче „Олимпиада...“ Колосалнитѣ ѝ гърди, счутили окончателно корзета, се издигахъ и ширяхъ свободно, като морски талази. Олимпиада дишаше бързо, съ своитѣ могуществени дробове и околния въздухъ не бѣше достатъченъ да я удовлетвори. Мжжътъ ѝ често поглеждаше назадъ, за да види ще има ли възможность да си пробиятъ пътъ; но пакъ се извърщаше съ обезсърчено лице. А положението на жена му ставаше обезпокоително: турунджавото ѝ лице добиваше моравъ цвѣтъ, тя се задъхваше; немощниятъ ѝ мжжъ не се наемаше да ѝ отвори изходъ съ своитѣ лакти-клетки. Той пошѣпна нѣщо на Олимпиада, и тя му отговори нѣщо. Подиръ това кратко съвѣщание, той се промъкна между литератора и нея и мина отпрѣдъ ѝ, а тя зафана неговото мѣсто. На веднага Олимпиада се завърна назадъ и фана да растиква и рупи човѣшката стѣна прѣдъ себе си, както една бомба пробива отворъ въ единъ дебелъ зидъ. По тоя начинъ, като работеше съ ржцѣ и гороломнитѣ си гърди, тая жива катапулта разсипа сичко и успѣ да се изсули нататкъ благополучно, сподирена близко отъ ариергардата си, тоестъ, мжжътъ.

XXVIII

И други приятели.

Кардашевъ, който съ възхитенъ погледъ слѣдеше величественното движение на Олимпиада, видѣ, че побѣдата ѝ бѣ улеснена отъ друго бочно обстоятелство. На-